

Džiustas turėjo dvi problemas: mėnulį ir savo ūsus.

Jam paskirta patruliuoti apie Hodų rūmus, bet paskutines penkiolika minučių lūkuriavo prie pietrytinės sodo sienos bandydamas sugalvoti, ką iškalbingo ir romantiško pasakyti Anijai.

Jei tik Anijos akys būtų mėlynos kaip jūra ar žalios kaip smaragdai. Bet jos buvo rudos – žavingos, svajingos... rudos kaip skystas šokoladas? Rudos kaip triušio kailiukas?

– Tiesiog pasakyk, kad jos oda kaip mėnesiena, – pasiūlė jo draugas Piteris. – Merginoms tai patinka.

Tobulas sprendimas, bet Keterdamo orai aikštėjosi. Visą dieną nuo uosto nė nekvėptelėjo vėjelis, ir pilkšvo pieno spalvos rūkas užklojo miesto kanalus ir kreivus skersgatvius drėgme. Net čia, tarp Geldštrasės vilų, tvyrojo tirštas žuvies ir užsistovėjusio vandens tvaikas, o dūmai iš rafinavimo dirbtuvių išorinėse miesto salose

ištepė naktinį dangų purvina migla. Pilnatis labiau priminė ne brangakmenį, o geltoną pūslę, besiprašančią adatos.

Gal galėtų pagirti Anijos juoką? Tik kad niekada negirdėjo jos juokiantis. Pokštai nebuvo jo stiprioji pusė.

Džiustas dirstelėjo į savo atspindį viename iš dvivėrių durų, vedančių iš namo į šoninį sodą, stiklą. Jo mama buvo teisi. Net su nauja uniforma atrodė kaip kūdikis. Džiustas pirštu atsargiai persibraukė viršutinę lūpą. Jei tik pradėtų kaltis ūsai. Šiandien jie tikrai atrodė tankesni nei vakar.

Jis dar nedirbo stadvačė nė šešių savaičių, ir tarnyba toli gražu nebuvo tokia įdomi, kaip vylėsi. Manė, kad vaikysis vagis Stati-
nėje ar patruliuos uostuose, pirmasis pamatys į dokus iškeliamas prekes. Bet nuo tada, kai miesto rotušėje, vadinamoje stadholu, nužudė ambasadorių, Pirklių taryba burbėjo dėl saugumo, tad kur jis atsidūrė? Įstrigo vaikščioti ratais apie kažkokio laimingo prekeivos namus. Bet ne šiaip kokio prekeivos. Tarybos narys Hodas buvo vienas aukščiausių Keterdamo valdžios šulų. Toks žmogus galėjo padėti susikurti karjerą.

Džiustas pasitaisė švarką ir šautuvą, pasičiupinėjo svarų vėzdą prie šono. Galbūt jis patrauks Hodo akį. *Atidus ir moka valdyti vėzdą*, – sakys Hodas. – *Tas vyrukas vertas paaukštino.*

– Seržantas Džiustas Van Polas, – sukuždėjo gardžiuodamasis žodžiais. – *Kapitonas* Džiustas Van Polas.

– Baik savim gėrėtis.

Džiustas atsisuko iškaitusiais skruostais, į šoninį sodą įžengus Henkui ir Riutgeriui. Abu jie buvo vyresni ir stambesni, platesnių už Džiustą pečių ir ėjo namų sargybinių pareigas, asmeniniai tarybos nario Hodo tarnai. Todėl vilkėjo jo šviesiai žalias livrėjas,

nešiojo įmantrius šautuvus iš Nova Zemos ir niekada neleisdavo Džiustui pamiršti, kad jis tėra nereikšmingas eilinis iš stadvačo.

– Glostyk neglostęs, tie pisplaukiai greičiau neaugs, – nusi-kvatojo Riutgeris.

Džiustas pabandė atgauti orumą.

– Turiu baigti savo maršrutą.

Riutgeris niuktelėjo Henkui.

– Tai reiškia, kad jis eina įkišti galvos į grišos dirbtuves pa-vėpsoti į savo mergaitę.

– *O Anija, prašau pasitelkti grišos burtus ir išauginti man ūsus*, – šaipėsi Henkas.

Džiustas pasisuko ant kulno ir liepsnojančiais skruostais nu-drožė į rytinę namo pusę. Tuodu iš jo šaipėsi nuo pirmosios die-nos, kai čia atėjo. Jei ne Anija, tikriausiai būtų maldavęs kapitono perkelti kitur. Budėdamas su Anija spėdavo persimesti tik keliais žodžiais, bet tai visada buvo geriausia nakties dalis.

Džiustas turėjo prisipažinti, kad jam patiko ir Hodo namai, bent kiek spėjo pamatyti kelis kartus užmetęs akį pro langus. Hodo rūmai buvo vieni didžiausių Geldštrasėje – grindys išklo-tos spindinčiomis juodo ir balto akmens plytelėmis, blizgančias tamsaus medžio sienas apšvietė pūsto stiklo sietynai, kybantys nuo kesoninių lubų it plevenančios medūzos. Džiustas kartais mėgo įsivaizduoti, kad tai jo namai, kad jis yra turtingas pirklys, išėjęs pasivaikščioti po savo dailų sodą.

Prieš pasukdamas už kampo, Džiustas giliai įkvėpė. *Anija, tavo akys rudos kaip... medžio žievė?* Ką nors sugalvos. Jam, šiaip ar taip, labiau sekėsi kalbėti spontaniškai.

Jis nustebė pamatęs, kad įstiklintos grišos dirbtuvių durys atidarytos. Šios dirbtuvės iškalbingiau liudijo apie Hodo turtą nei mėlynos, rankomis dažytos plytelės virtuvėje ar tulpių vazonėliai ant židinių atbrailų. Grišų kontraktai buvo nepigūs, o Hodas jų turėjo tris.

Bet Jurijaus nebuvo prie ilgo darbastalio, Anijos taip pat nė ženklo. Tik Retvenka gulėjo išsidrėbęs ant kėdės, užsimerkęs, susisupęs į tamsiai mėlyną mantiją ir pasidėjęs ant krūtinės atverstą knygą.

Džiustas pastovėjo tarpdury, galiausiai atsikrenkštė.

– Naktį šitos durys turėtų būti uždarytos ir užrakintos.

– Namai kaip krosnis, – neatsimerkdamas tingiai numykė Retvenka stipriai ir melodingu ravkišku akcentu. – Pasakyk Hodui, kad uždarysiu duris, kai liausiuosi prakaitavęs.

Retvenka buvo audronešis, vyresnis už kitus grišas kontraktininkus, sidabru padabintais plaukais. Sklandė gandai, kad jis Ravkos pilietiniame kare kovojo už pralaiminčią pusę ir po mūšių paspruko į Kerčę.

– Mielai perduosiu jūsų skundą tarybos nariui Hodui, – pamelavo Džiustas. Name visada buvo per šilta, lyg Hodas būtų įsipareigojęs deginti anglį, bet Džiustas nebus tas, kuris apie tai prasižios. – O kol kas...

– Atnešei žinių apie Jurijų? – pertraukė jį Retvenka, pagaliau pramerkęs giliai įdubusias akis.

Džiustas neramiai žvilgtelėjo į dubenis raudonųjų vynuogių ir kalnus vyšninės spalvos aksomo ant darbastalio. Jurijus triūsė bandydamas išsunkti uogų spalvą į ponios Hod užuolaidas, bet prieš kelias dienas sunkiai susirgo, ir Džiustas nuo tada jo nematė. Ant aksomo jau ėmė kauptis dulksės, o vynuogės pradėjo pūti.

– Nieko negirdėjau.

– Aišku, kad nieko negirdėjai. Pernelyg užsiėmęs vaikščioti aplink puikuodamasis savo kvaila violetine uniforma.

Kuo užkliuvo jo uniforma? Ir kodėl Retvenka išvis čia? Jis buvo asmeninis Hodo audronešis, dažnai keliaudavo su vertingiausiais pirklio kroviniiais, kad užtikrintų palankų vėją ir greitai bei saugiai parvestų laivus į uostą. Kodėl negalėjo dabar būti jūroje?

– Man regis, Jurijų galėjo uždaryti į karantiną.

– Labai pagelbėjai, – nusivaipė Retvenka. – Gali liautis kraipęs kaklą kaip viltinga žąsis, – pridūrė. – Anija jau išėjo.

Džiustas pajuto vėl kaistant skruostus.

– Kur ji? – paklausė bandydamas nutaisyti valdingą balsą. – Sutemus turėtų būti čia.

– Prieš valandą ją paėmė Hodas. Taip pat kaip tą vakarą, kai atėjo Jurijaus.

– Ką turite omeny „atėjo Jurijaus“? Jurijus susirgo.

– Hodas atėjo Jurijaus, Jurijus grįžo sergantis. Prieš dvi dienas Jurijus pradingo su visam. Dabar Anija.

Su visam?

– Gal nutiko kas svarbaus. Jei ką nors reikėjo pagydyti...

– Pirma Jurijus, dabar Anija. Kitas būsiu aš, ir niekas nepasiges, neskaitant vargšo pareigūnėlio Džiusto. Dabar eik.

– Jei tarybos narys Hodas...

Retvenka kilstelėjo ranką, ir vėjas siūbtelejo Džiustą atbulą. Šis susvyravo bandydamas išsilaikyti ant kojų, įsikibo durų staktos.

– Sakiau *dabar*. – Retvenka ore nubrėžė apskritimą, ir durys užsitrenkė. Džiustas vos spėjo patraukti pirštus, kad neprivertų, ir išsidrėbė darželyje.

Jis kaip įmanydamas greičiau atsistojo ir puolė valytis nuo uniformos purvą, pilve kirbant gėdai. Nuo galios įskilo vienas įstiklintų durų langelis. Pro plyšį jis matė vypsantį audronešį.

– Tai bus išskaičiuota iš jūsų kontrakto, – pareiškė Džiustas, rodydamas į sugadintą stiklą. Pats siuto dėl savo laibo ir gailaus balselio.

Retvenka mostelėjo ranka, ir durys sutirtėjo vyriuose. Džiustas pats to nenorėdamas žengė atgal.

– Eik, suk savo ratus, sarginis šuneli, – atšovė Retvenka.

– Puikiai praėjo, – sukikeno Riutgeris, rymantis prie sodo sienos.

Kaip ilgai jis ten stovėjo?

– Neturi nieko geresnio veikti, tik sekioti paskui mane? – paklausė Džiustas.

– Visi sargybiniai turi prisistatyti į valčių stoginę. Net ir tu. Ar esi pernelyg užsiėmęs ieškodamas naujų draugų?

– Tik paprasčiau jo uždaryti duris.

Riutgeris papurtė galvą.

– Neprašyk. Liepk. Jie tarnai. Ne garbūs svečiai.

Džiustas susigretino su juo, širdį tebegraužė gėda. Blogiausia tai, kad Riutgeris teisus. Retvenka neturėjo teisės taip su juo kalbėtis. Bet ką Džiustui daryti? Net jei rastų drąsos susirieti su audronešiu, būtų tas pat, kaip muštis su brangia vaza. Grišos nebuvo šiaip tarnai; jie buvo brangi Hodo nuosavybė.

Beje, ką Retvenka turėjo omeny sakydamas, kad Jurijų ir Aniją išsivedė? Ar jis pridengė Aniją? Kontraktininkams grišoms ne be reikalo draudė išeiti iš namų. Jei nesaugomi vaikščiotų po gatves, rizikuotų pakliūti vergų pirkliais į nagus, tada jų niekas

nebepamatytų. *Gal ji išėjo su kuo nors į pasimatymą*, – gailiai pagalvojo Džiustas.

Jo mintis pertraukė blyksniai ir šurmulyš prie valčių stoginės šalia kanalo. Džiustas per vandenį matė kitus dailius pirklių namus, aukštus ir laibus, tvarkingi dvišlaičiai jų stogai tamsiais siluetais išsiskyrė naktiniame danguje, sodus ir valčių stogines apšvietė žibintai.

Prieš kelias savaites Džiustui pranešė, kad Hodo valčių pastogė bus tvarkoma, ir liepė išbraukti ją iš patruliavimo maršruto. Bet įėjęs su Riutgeriu nepamatė nei dažų, nei pastolių. Prie sienų stovėjo sukrautos gondelos bei irklai. Laukė ir kiti namų sargybiniai žaliomis kaip jūra uniformomis, Džiustas taip pat pastebėjo du stadvačo sargybinius violetinėmis uniformomis. Bet didumą pastogės erdvės užėmė didžiulė dėžė – atskira kamera iš sutvirtinto plieno, siūlės sukabintos storomis kniedėmis, vienoje iš sienų įtaisytas didžiulis langas. Stiklas buvo išlenktas, per jį Džiustas matė prie stalo sėdinčią merginą, glaudžiai susisupusią į raudono šilko suknią. Už jos stovėjo budrus stadvačo sargybinis.

Anija – Džiustas net krūptelėjo. Ji buvo išplėtusi rudas akis, išsigandusi, visa išbalusi. Priešais ją sėdintis berniukas atrodė dar labiau persigandęs. Jo plaukai buvo susitaršę, lyg po miego, sėdėjo nukaręs kojas nuo kėdės, nervingai tabalavo.

– Kam čia tiek sargybinių? – paklausė Džiustas. Į valčių pastogę jų prisigrūdo daugiau nei dešimt. Čia buvo ir tarybos narys Hodas su kitu, Džiustui nepažįstamu pirkliu, abu apsirengę juodais prekeivų rūbais. Džiustas pasitempė pamatęs, kad jie kalbasi su stadvačo kapitonu. Vylėsi, kad sugebėjo nuo uniformos nusivalyti visą daržo purvą.

– Kas čia vyksta?

Riutgeris patraukė pečiais.

– Kam rūpi? Vis išblaškė rutiną.

Džiustas vėl sužiuro pro stiklą. Anija spoksojo į jį išplaukusiu žvilgsniu. Tą dieną, kai Džiustas atvyko į Hodų namus, Anija išgydė mėlynę jam ant skruosto. Nieko rimto, tik gelsvą ir žalią dėmę, likusią po smūgio į veidą, praleisto per treniruotę, bet Hodas vis tiek pastebėjo, ir jam užkliuvo, kad sargybiniai atrodo kaip banditai. Džiustą nusiuntė į grišių dirbtuves, kur Anija jį pasisodino ryškiamė vėlyvos saulės šviesos kvadrato. Ji perbraukė vėsiais pirštais odą, ir nors baisia pinigų, po kelių sekundžių mėlynė pradingo lyg nebuvusi.

Kai Džiustas padėkojo, Anija nusišypsojo, ir jis prapuolė. Žinojo, kad neturi jokios vilties. Net jei Anija parodytų susidomėjimą juo, Džiustas niekada neturės tiek pinigų, kad galėtų išpirkti jos kontraktą iš Hodo, ir ji niekada neištekės, nebent taip nuspręstų Hodas. Bet tai netrukdė vis užsukti pasisveikinti ar užnešti dovanėlių. Labiausiai Anijai patiko Kerčės žemėlapis, žaismingas piešinys, kuriame buvo pavaizduota jų salynų šalis, supama Tikrojoje jūroje besiturškiančių undinių ir laivų, nešamų vėjų, kuriuos atstojo pūstažandžiai vyrai. Pigus suvenyras, kokius turistai pirko palei Rytų Šulą, bet jai, rodos, patiko.

Dabar Džiustas surizikavo kilstelėti ranką sveikindamasis. Anija nesureagavo.

– Asile, ji tavęs nemato, – nusijuokė Riutgeris. – Stiklas iš kitos pusės veidrodinis.

Džiustui nukaito skruostai.

– Iš kur man žinoti?

– Bent kartą atsimerk ir stebėk aplinką.

Pirma Jurijus, dabar Anija.

– Kam jiems reikia grišos gyduolės? Ar tas berniukas sužeistas?

– Atrodo sveikas.

Kapitonas ir Hodas priėjo kažkokį sutarimą.

Džiustas per stiklą stebėjo, kaip Hodas įėjo į kamerą ir drąsimamai patapšnojo berniukui per petį. Matyt, kamera turėjo angas, nes Džiustas išgirdo Hodą sakant:

– Būk drąsus ir uždirbsi kelis krugus. – Paskui jis dėmėta ranka suėmė Aniją už smakro. Ji krūptelėjo, ir Džiustui sugniaužė paširdžius. Hodas krestelėjo Anijos galvą. – Daryk, kaip tau liepta, ir viskas greitai baigsis, *ja?*

Ji šykščiai, įtemptai šyptelėjo.

– Aišku, dėdule.

Hodas sargybiniams už Anijos sukuždėjo kelis žodžius, tada išėjo lauk. Sužvangėjo uždaromos durys, ir Hodas užrakino sunkią spyną.

Hodas su kitu pirkliu atsistojo beveik tiesiai prieš Džiustą ir Riutgerį.

Nepažįstamas pirklys paklausė:

– Ar tai tikrai išmintinga? Šita mergina korporalikė. Po to, kas atsitiko tavo fabrikatoriui...

– Jei ten būtų Retvenka, labiau nerimaučiau. Bet Anija gero būdo. Ji gyduolė. Nelinkusi į agresiją.

– O dozę sumažinai?

– Taip, bet mes sutarėme, kad taryba man kompensuos, jei rezultatas bus toks pat, kaip su fabrikatoriumi, ar ne? Negalite prašyti, kad nuostolius patirčiau vienas.

Pirkliui linktelėjus, Hodas davė kapitonui ženklą.

– Pradėkim.

Rezultatas bus toks pat, kaip su fabrikatoriumi. Retvenka sakė, kad Jurijus pradingo. Ar tai turėjo omeny?

– Seržante, – tarė kapitonas, – jūs pasiruošęs?

Sargybinis kameroje atsakė:

– Taip, tamsta. – Jis išsitraukė peilį.

Džiustas sunkiai nugurkė seiles.

– Pirmas bandymas, – tarė kapitonas.

Sargybinis pasilenkė ir liepė berniukui atsiraitoti rankovę.

Tas pakluso ir ištiesė ranką, kitos nykštį įsikišo į burną. *Tam jau per didelis*, – pagalvojo Džiustas. Bet berniukas tikriausiai buvo persigandęs. Džiustas miegodavo su meškiuku iš kojinės beveik iki keturiolikos, vyresni jo broliai dėl to negailestingai šaipėsi.

– Šiek tiek skaudės, – tarė sargybinis.

Berniukas linktelėjo nepaleisdamas iš burnos nykščio, išsproginęs akis.

– Tai tikrai nebūtina... – išsižiojo Anija.

– Tylos, prašyčiau, – pertraukė ją Hodas.

Sargybinis patapšnojo berniukui galvą, tada perrėžė per ranką ryškiai raudoną dryžį. Berniukas iškart pravirko.

Anija pabandė atsistoti, bet sargybinis griežtai uždėjo ranką ant peties.

– Viskas gerai, seržante, – tarė Hodas. – Leiskite jį pagydyti.

Anija palinko į priekį, švelniai suėmė berniukui ranką.

– Ššš, – tyliai, švelniai paguodė. – Leisk tau padėti.

– Ar skaudės? – Berniukas nurijo ašaras.

Ji nusišypsojo.

– Nė kiek. Tik šiek tiek niežės. Ar sugebėsi pasėdėti nejudėdamas?

Džiustas pats to nenorėdamas palinko į priekį. Jam dar neteko *matyti*, kaip Anija gydo kitus.

Anija iš rankovės išsitraukė nosinaitę ir nušluostė varvantį kraują. Tada pirštais atsargiai perbraukė berniukui žaizdą. Džiustas stebėdamasis žiūrėjo, kaip oda lėtai sugijo ir susijungė.

Po kelių minučių berniukas išsišiepęs pakėlė ranką. Ji buvo šiek tiek paraudusi, bet lygi ir be randų.

– Ar tai burtai?

Anija bakstelėjo jam į nosį.

– Galima sakyti. Tokie patys burtai, kokius atlieka tavo kūnas, kai duodi jam laiko ir padedi su tvarsčiais.

Berniukas kone nusivylė.

– Gerai, gerai, – nekantriai tarė Hodas. – Dabar paremą.

Džiustas susiraukė. To žodžio dar nebuvo girdėjęs.

Kapitonas mostelėjo seržantui.

– Antras žingsnis.

– Duok ranką, – vėl tarė seržantas berniukui.

Tas papurtė galvą.

– Šita dalis man nepatinka.

– Duok.

Berniukui suvirpėjo apatinė lūpa, bet jis ištiesė ranką. Sargybinis vėl jam įpjovė. Tada ant stalo priešais Aniją padėjo nedidelį vaškinio popieriaus vokelį.

– Nuryk paketo turinį, – paliepė Anijai Hodas.

– Kas ten? – virpančiu balsu paklausė ji.

– Nesuk galvos.

– *Kas ten?* – pakartojo ji.

– Prarijusi nenumirsi. Prašome tavęs atlikti paprastą užduotį, kad galėtume įvertinti vaisto poveikį. Seržanto darbas yra prižiūrėti, kad darytum tik tai, kas liepta, ir nieko daugiau, supratai?

Anija sukando dantis, bet linktelėjo.

– Niekas tavęs nenuskriaus, – pridūrė Hodas. – Bet nepamiršk: jei sužalosi seržantą, iš kameros neištrūksi. Durys užrakintos iš išorės.

– *Kas ten?* – pakuždom paklausė Džiustas.

– Nežinau, – atsakė Riutgeris.

– O ką išvis žinai? – burbtelėjo Džiustas.

– Kad geriau laikyti liežuvį už dantų.

Džiustas susiraukė.

Anija drebančiomis rankomis paėmė mažą vaškinio popieriaus vokelį ir pakėlė jo kraštą.

– Nagi, – paragino Hodas.

Ji užvertė galvą ir nurijo miltelius. Akimirką sėdėjo laukdama, sučiaupusi lūpas.

– Ar tai džurda? – paklausė viltinai. Džiustas pasijuto irgi to besitikįs. Džurda buvo nepavojinga, stimuliantas, stadvače visi jį žiaumojo, kad neužmigytų per ilgesnius budėjimus.

– Koks skonis? – paklausė Hodas.

– Kaip džurdos, tik saldesnis, jis...

Staiga Anija giliai įkvėpė. Rankomis įsikibo į stalą, jos vyzdžiai taip išsiplėtė, kad akys atrodė kone juodos.

– Ooo, – lėtai atsiduso ji. Kone sumurkė.

Sargybinis stipriau suspaudė jai petį.

– Kaip jautiesi?

Ji įsispokojo į veidrodį ir nusišypojo. Tarp baltų, rusvomis kaip rūdys dėmėmis išteptų dantų kyštelėjo liežuvis. Staiga Džiustui per nugarą perbėgo šaltukas.

– Visai kaip su fabrikatoriumi, – sumurmėjo pirklys.

– Pagydyk berniuką, – paliepė Hodas.

Ji pamojavo ranka ore kone atsainiai, ir įpjovimas ant berniuko rankos akimoju užsitraukė. Raudoni kraujo lašeliai pakilo nuo odos, paskui pradingo. Oda tapo lygutėlė, neliko nė žymės kraujo ar raudonio. Berniukas išsišiepė iki ausų.

– Čia tikrai burtai.

– *Atrodo* kaip burtai, – atsakė Anija, šypsodamasi ta pačia baugia šypsena.

– Ji jo nė nepalietė, – gėrėdamasis tarė kapitonas.

– Anija, – pasakė Hodas, – atidžiai paklausyk. Dabar liepsime sargybiniui atlikti kitą bandymą.

– Mmm, – sumurkė Anija.

– Seržante, – tarė Hodas, – nupjaukite berniukui nykštį.

Vaikas suklykė ir vėl apsipylė ašaromis. Susibruko rankas tarp kojų, bandydamas jas apsaugoti.

Turėčiau tai sustabdyti, – pagalvojo Džiustas. – *Turėčiau sugalvoti, kaip ją apsaugoti, juos abu*. Bet kas tada? Jis buvo niekas, naujokas stadvačė, naujas šituose namuose. *Be to*, – šią mintį lydėjo gėdos pliūpsnis, – *noriu išsaugoti darbą*.

Anija tik nusišypojo ir atsilošė, išžiūrėjo į seržantą.

– Peršauk stiklą.

– Ką ji pasakė? – paklausė pirklys.

– Seržante! – riktelėjo kapitonas.

– Peršauk stiklą, – pakartojo Anija.

Seržanto mina atlyžo. Jis pakreipė galvą į šoną, lyg klausytųsi tolimos melodijos, tada nusimetė šautuvą nuo peties ir nusitaikė į stebėjimo langelį.

– Gulkit! – kažkas suriko.

Džiustas metėsi ant grindų ir užsidengė galvą rankomis, ausis apkurtino sudundėję šūviai, ant rankų ir nugaros pažiro stiklo šukės. Mintys virė panikos kurstomame sūkuryje. Protas bandė paneigti, ką matė, bet akys nesileido apmulkinamos. Anija paliepė seržantui peršauti stiklą. *Privertė* jį tai padaryti. Bet tai neįmanoma. Grišos korporalikai specializuojasi dirbti su žmogaus kūnu. Jie moka sustabdyti tavo širdį, sulėtinti kvėpavimą, sulaužyti kaulus. Bet negali įsibrauti į mintis.

Akimirką stoji tylą. Tada Džiustas su visais pašoko ant kojų, siekė šautuvo. Hodas ir kapitonas vienu metu sušuko:

– Sutramdykite ją!

– Nušaukite ją!

– Ar žinai, kiek ji verta? – atšovė Hodas. – Kas nors ją sutramdykite! Nešaudykite!

Anija iškėlė rankas, raudonos rankovės plačiai išsiskleidė.

– Palaukit, – tarė.

Džiusto panika išgaravo. Žinojo, kad turėtų bijoti, bet jo baimė liko kažkur toli. Nesitvėrė kailyje iš lūkesčio. Nė nežinojo, ko laukia ar kada sulauks, tik žinojo, jog tai atsitiks, ir svarbu, kad būtų pasiruošęs. Gal bus gera, gal bus bloga. Jam nerūpėjo. Širdyje nėra nei nerimo, nei troškimų. Nieko nebenorėjo, nieko negeidė, protas tylėjo, kvėpavo lygiai. Tereikėjo *laukti*.

Pamatė, kaip Anija atsistojo ir pakėlė berniuką. Išgirdo tyliai jam niūniuojant kažkokią ravkišką lopšinę.

– Hodai, atidaryk duris ir ateik vidun, – pasakė ji. Džiustas išgirdo žodžius, juos suprato ir iškart pamiršo.

Hodas nuėjo prie durų ir atšovė skląstį. Įėjo į plieninę kamerą.

– Daryk, kaip tau liepta, ir viskas greitai baigsis, *ja?* – šypsodamasi sumurmėjo Anija. Jos akys buvo juodos it bedugniai tvenkiniai. Oda švytėjo, tviskėjo, spindėjo. Džiusto galvoje šmėstelėjo mintis: *graži kaip mėnulis*.

Anija patogiau perėmė berniuką rankose.

– Nežiūrėk, – sukuždėjo jam į plaukus. – Dabar, – tarė Hodi, – paimk peilį.